

ver, at „det kan ikke være andet, end at der maa findes en Del Akkorder, som er alt for rigelige, og som Folkene mangler Mod til rigtigt at udnytte af kollegial Frygt for derved at røbe Akkordernes rigelige Ansættelse“. Forholdet er nemlig det, at der findes en hel Masse Akkorder, som er saa lavt ansatte, at man vanskeligt kan tjene Timelønnen derved, men det er ikke Arbejdernes Skyld, at disse Forhold ikke er blevet reguleret, idet de Gang paa Gang har henvendt sig til Værkstedsledelsen, Maskindirektøren og Generaldirektøren om at faa Forhandlinger i Gang om en Revision af Akkordpriserne, men det har ikke hidtil været muligt. Af disse Akkordpriser, af hvilke mange er ansatte for 25 Aar siden, er naturligvis en hel Del forældet, og i dette Tidsrum er Timelønnen steget fra 24 Øre til 36 Øre eller med 50 pCt., uden at man har rørt ved Akkordpriserne, som de den Gang var ansatte. Dette betyder egentlig, at Statsbanerne ikke har haft nogen væsentlig Udgift ved at forhøje Timelønnen, idet over 90 pCt. af Arbejderne staar paa Akkord. Hvad der hidtil er sket med Hensyn til Akkordpriserne Revision, har nærmest resulteret i Reduktion, idet de Herrer Værkmestre en Gang om Aaret har gjort en Fornøjelsesrejse skiftevis til Aarhus og København og samtidig har deltaget i Arbejdet paa Værkstederne for at gennemgaa Akkordpriserne, og det har altid ført til en Reduktion og til Rivninger i den Anledning mellem Arbejderne og Værkmestrene. Det er ikke den Maade, man gaar frem paa i den private Industri, og det er ikke en Fremgangsmaade, Statsbanerne skulde anvende. Andre Steder plejer man at nedsætte et Akkordudvalg, eller Akkordhaverne forhandler med Arbejdsgiverne om dette Forhold. Det er et af de Forhold, som Overværkmesteren, en ny Embedsmand indenfor Statsbanerne, der er foreslaaet i § 5, skulde forhandle med Arbejderne om.

Jeg kan ligesom min ærede Partifælle fra Helsingør (Christian Rasmussen) udtale min Tilfredshed med Forslaget om Ansættelse af Overværkmestre, thi jeg tror, det vil være til Gavn ikke alene for Statsbanerne, men ogsaa for Arbejderne, at der er et Mellemlid mellem Værkstedernes Bestyrelse og Arbejderne, men samtidig vil jeg gøre opmærksom paa, at det efter min Mening ikke vil være nødvendigt baade at have Maskiningeniør og Overværkmester. Jeg formener, at Maskiningeniøren, hvis han har Evner dertil, eventuelt kan rykke ind i Overværkmesterens Plads, idet en af

disse Stillinger maa blive overflødig, der er ikke Brug for baade Værkstedsbestyrelse, Maskiningeniør, Overværkmester og Værkmester. Jeg har ofte her i Salen talt imod Ansættelsen af flere Værkmestre; det glæder mig derfor at se, at Udvalget saavel som Ministeren har taget Hensyn hertil, og det er min Overbevisning, at der, naar de Herrer Værkmestre som foreslaaet i Udvalgets Betænkning og af den højtærede Minister bliver fri for en hel Del Kontorarbejde, vil være rigeligt med Værkmestre, men det vil vel nok blive vanskeligt at blive af med dem, naar man en Gang har dem, og saa maa Statsbaneledelsen finde Plads til dem, hvor de kan gøre deres Nytte. Jeg har ligeledes omtalt den meningsløse Gradinddeling, som finder Sted med Hensyn til Værkmestrene, idet man har Værkmestre af første og Værkmestre af anden Grad. Jeg vil henstille til det kommende Udvalg at tage under Overvejelse, om man ikke kunde forandre dette Forhold. Man har lige mange Værkmestre af første og anden Grad, Værkmestrene af første Grad staar i 16de Lønningsklasse og Værkmestrene af anden Grad i 14de. Værkmestrene af første Grad har en aarlig Løn af 2,400 Kr., stigende til 3,360 Kr., og Værkmestrene af anden Grad en Løn af 2,190 Kr., stigende til 3,030 Kr. Alle disse Værkmestre, enten de er af første eller af anden Grad, har samme Uddannelse, samme Arbejde, samme Ansvar, der er ikke den mindste Begrundelse for Opretholdelsen af disse to Lønningsklasser. Hvis Forholdet var det, at der paa hvert Værksted var ansat en Værkmester af første og en Værkmester af anden Grad, kunde man tænke sig, at der deri var nogen Begrundelse derfor, men Forholdet er saaledes, at der er flere Værksteder, hvor der er to første Grads Værkmestre, og andre Værksteder, hvor der er to anden Grads Værkmestre. Der er altsaa ikke nogen som helst Grund til Opretholdelsen af To-Gradsystemet indenfor Værkmestrene. Der er det mærkværdige Forhold til Stede, at for at blive første Grads Værkfører skal der enten dø en Kollega, eller han skal pensioneres, eller eventuelt skal Værkmestrenes Antal forøges. Derved kommer der den store Uretfærdighed, at en enkelt Værkmester kan gaa i 7—8 Aar og derefter blive første Grads Værkmester, medens andre kan gaa i 20 Aar, inden de bliver det, og atter andre maaske aldrig opnaar det. Det naturligste vilde være, at man havde et vist Antal Stigningstrin, saaledes at